

еднакви прошения. При това изпращането на оригинала съ прѣвода му рѣшихъ да придружа и съ по едно мое кратко писъмце до надлежния министъръ въ всѣка една отъ шестѣхъ велики сили. Тѣй приготвена работата, азъ на 4/16 февруария изпратихъ въ Лондонъ чрѣзъ Михаиловъ, Тотъо и С-іе въ Манчестеръ, прошения до лордъ Дерби, — въ Римъ чрѣзъ нашия добъръ приятель графъ Распони до министра Мелегари, а на 5/17 февруария въ Парижъ направо до Дюкъ-Деказъ; за князь Горчаковъ пакъ въ Петербургъ азъ го занесохъ самъ на руския въ Виена посланикъ Новиковъ, както и за князь Бисмарка въ Берлинъ азъ го прѣдадохъ лично на германския посланикъ. Тѣй постѣпихъ и въ сама Виена, като ходихъ та подадохъ самъ това прошение на барона Орци, намѣстникъ на Андраши, който отсъствувахе. Въ сѣщо врѣме копия отъ това прошение азъ изпроводиохъ и до нѣкои вѣстници, между които въ Англия до „Daily News“, въ Франция до „France“, а въ сама Виена до в. „Die Presse“. Това прошение видѣхъ послѣ обнародвано както въ тоя послѣденъ виенски вѣстникъ, така и въ нѣкои други иностранны.

Не зная сега, дали то се обнародва по онова врѣме на бѣлгарски въ нѣкой бѣлгарски вѣстникъ вънъ изъ Бѣлгария; но понеже у мене по начина, по който го изпратихъ, не остана ни единъ оригиналъ, а не бѣхъ се сѣтилъ да снема и прѣписъ, то азъ съмъ принуденъ да го прѣведа сега отъ нѣмски, както се обнародва въ съхранения у мене в. „Die Presse“ отъ 12/24 февруария, № 53, и да му дамъ мѣсто въ тия бѣлѣжки, — толкозъ по-много, че това прошение имѣ цѣла история въ английския парламентъ, както ще разкажа тукъ по-долу:

Ето това бѣлгарско прошение въ прѣводъ тукъ отъ нѣмски.